

บ่า ว สภาพัฒนา

Office of the National Economic and Social Development Council (NESDC)

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) 962 ถนนกรุงเทพฯ เขตป้อมปราบศัตรุพ่าย กรุงเทพฯ 10100

www.nesdc.go.th Tel. 0 2628 2847 Fax. 0 2628 2846 e-mail: pr@nesdc.go.th

เรื่อง ภาวะสังคมไทยไตรมาสสาม ปี 2566

การนำเสนอภาวะสังคมไทยไตรมาสสาม ปี 2566 พบรความเคลื่อนไหวสำคัญ ได้แก่ สถานการณ์ด้านแรงงาน และความปลดภัยในชีวิตและทรัพย์สินปรับตัวดีขึ้น ขณะที่หนี้สินครัวเรือน (ไตรมาสสอง ปี 2566) การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวัง การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ และการร้องเรียนของผู้บริโภคเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ยังมีการนำเสนอสถานการณ์ทางสังคมที่น่าสนใจ 3 เรื่อง ได้แก่ (1) ซื้อก่อน จ่ายทีหลัง (Buy Now Pay Later) : เทคนิคในการเข้าถึงสินเชื่อยุคใหม่ (2) Solo Economy : เศรษฐกิจรูปแบบใหม่ในยุคดูຍ່າຍ คุณเดียว และ (3) Green bond : เครื่องมือในการสร้างความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเสนอทบทวนเรื่อง Social Budgeting : เครื่องมือในการวิเคราะห์การจัดสวัสดิการทางสังคม

สถานการณ์แรงงานไตรมาสสาม ปี 2566 ปรับตัวดีขึ้นต่อเนื่อง จากการเพิ่มขึ้นของการจ้างงานทั้งในและนอกภาคเกษตรกรรม การว่างงานอยู่ในระดับต่ำที่ร้อยละ 0.99 แต่มีจำนวนผู้สมัครงานเพิ่มขึ้น

ไตรมาสสาม ปี 2566 ผู้มีงานทำมีจำนวนทั้งสิ้น 40.1 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อนหน้าร้อยละ 1.3 จากการขยายตัวของการจ้างงานภาคเกษตรกรรมที่ร้อยละ 2.0 ขณะที่นอกภาคเกษตรกรรมขยายตัวร้อยละ 1.0 โดยเฉพาะสาขาโรงแรมและภัตตาคารที่ขยายตัวกว่าร้อยละ 8.3 ตามจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่าจากปีก่อน เช่นเดียวกับ สาขาก่อสร้างและสาขางานส่งและเก็บสินค้า ที่ฟื้นตัวต่อเนื่องจากไตรมาสก่อนหน้าที่ร้อยละ 2.9 และ 2.1 ตามลำดับ สำหรับสาขางานผลิต การจ้างงานปรับตัวดีขึ้นร้อยละ 0.6 โดยเป็นผลจากการผลิตสินค้าเพื่อขายในประเทศ อาทิ อาหารและเครื่องดื่ม โลหะขั้นมูลฐาน แต่สาขางานผลิตเพื่อส่งออก ในหลายสาขาวิชานามน้ำมันจ้างงานลดลง ชั่วโมงการทำงานลดลงเล็กน้อย โดยภาพรวมและเอกสารอยู่ที่ 42.4 และ 46.1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ จากจำนวนผู้ทำงานล่วงเวลาที่ลดลงร้อยละ 2.0 ขณะที่ผู้สมัครงานที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 24.9 อัตราการว่างงานอยู่ในระดับใกล้เคียงกับช่วงก่อน COVID-19 โดยลดลงมาอยู่ที่ร้อยละ 0.99 หรือ มีผู้ว่างงานจำนวน 4.01 แสนคน สำหรับประเด็นที่ต้องติดตามในระยะถัดไป 1) การยกระดับผลิตภาพแรงงานภาคเกษตรกรรม โดยผลิตภาพแรงงานในภาคการเกษตรของไทยขยายตัวต่ำที่สุดในภูมิภาคอาเซียน 2) การลดตัวของการส่งออกอาจส่งผลกระทบต่อการจ้างงานในสาขางานผลิต โดยการส่งออกที่ลดลงตั้งแต่ไตรมาสสามปี 2565 อาจกระทบต่อการจ้างงานในสาขางานผลิตเพื่อการส่งออกที่สำคัญหลายรายการ อาทิ ผลิตภัณฑ์คอมพิวเตอร์และอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก อุปกรณ์ไฟฟ้า และ 3) ระดับราคาสินค้าที่อาจปรับตัวสูงขึ้นก่อนการปรับอัตราค่าจ้าง ซึ่งการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าก่อนการปรับอัตราค่าจ้างขึ้นต่ำราคасินค้ามักจะปรับตัวเพิ่มขึ้นก่อนล่วงหน้าอย่างน้อย 6 เดือน ซึ่งเป็นการปรับเพิ่มขึ้นทั้งที่ต้นทุนการผลิตไม่ได้เปลี่ยนแปลง

หนี้สินครัวเรือนในไตรมาสสอง ปี 2566 ขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.6 ขณะที่คุณภาพสินเชื่อภาพรวมปรับตัวลดลงเล็กน้อย โดยมีประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ ได้แก่ ความเสี่ยงต่อการติดกับดักหนี้ของเกษตรกรและการเร่งดำเนินมาตรการปรับโครงสร้างหนี้แก่ลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19

ไตรมาสสอง ปี 2566 หนี้สินครัวเรือนมีมูลค่า 16.07 ล้านล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 3.6 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสเดียวกันของปีก่อน โดยมีสัดส่วนหนี้สินครัวเรือนต่อ GDP อยู่ที่ร้อยละ 90.6 คงที่เมื่อเทียบกับไตรมาสที่ผ่านมา หากพิจารณาหนี้ครัวเรือนรายวัตถุประสงค์ พบว่า สินเชื่อเกือบทุกประเภทขยายตัวเพิ่มขึ้นโดยการขยายตัวของหนี้สินครัวเรือนมีมาจากการหนี้เพื่อสังหาริมทรัพย์และหนี้เพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลเป็นหลัก ความสามารถในการชำระหนี้ของครัวเรือนลดลงเล็กน้อย โดย NPLs มีมูลค่า 1.47 แสนล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก

ร้อยละ 2.68 จากไตรมาสก่อน และคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 2.71 ต่อสินเชื่อร่วม อย่างไรก็ตาม หนี้สินครัวเรือน มีประเด็นที่ควรให้ความสำคัญ ได้แก่ 1) ความเสี่ยงในการติดกับหนี้ของเกษตรกรไทยจากมาตรการพักหนี้ จากผลการศึกษาถึงผลกระทบของมาตรการพักหนี้เกษตรกรที่ผ่านมา พบว่า มาตรการฯ ไม่สามารถลดหนี้ของเกษตรกรได้มากนัก เพราะเกษตรกรที่เข้าร่วมมักมีการก่อหนี้เพิ่ม เนื่องจากรายได้จากการทำการเกษตรยังไม่เพียงพอ กับค่าใช้จ่าย ดังนั้น ต้องมีการยกระดับรายได้ควบคู่กับการดำเนินมาตรการฯ และ 2) การเร่งดำเนินมาตรการปรับโครงสร้างหนี้แก่ลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19 เนื่องจากยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทั้ง มูลค่าหนี้และบัญชีที่เป็นหนี้เสีย

การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังในไตรมาสสาม ปี 2566 เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะโรคไข้หวัดใหญ่ที่มี ความรุนแรงในหลายพื้นที่ อีกทั้งการขาดตัวตายจากปัญหาสุขภาพจิตมีอัตราเพิ่มขึ้น และยังพบปัญหาเด็ก และเยาวชนที่มีภาวะอ้วนและเสี่ยงต่อโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง

การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังเพิ่มขึ้นร้อยละ 99.9 จากการเพิ่มขึ้นของผู้ป่วยด้วยโรคไข้หวัดใหญ่ที่เริ่มมี การระบาดมาตั้งแต่ไตรมาสหนึ่ง ปี 2566 โดยผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็นกลุ่มวัยเด็กและวัยเรียนอายุ 5 – 14 ปี ซึ่งพบ การระบาดเป็นกลุ่มในสถานที่ที่คนอยู่ร่วมกันจำนวนมาก ได้แก่ โรงเรียน เรือนจำ วัด และค่ายทหาร ขณะที่ สถานการณ์สุขภาพจิตปรับตัวดีขึ้น ทั้งนี้ ประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ คือ การแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่ที่มี ความรุนแรงในหลายพื้นที่ อาทิ จังหวัดระยอง ภูเก็ต กรุงเทพมหานคร และเชียงใหม่ ซึ่งมีอัตราการป่วยสูงกว่าพื้นที่ ต่อแสนประชากร รวมทั้งการขาดตัวตายจากปัญหาสุขภาพจิตมีอัตราเพิ่มสูงที่สุดในรอบ 5 ปี (ตั้งแต่ปี 2560 – 2565) และเด็กและเยาวชนไทยมีภาวะอ้วนเสี่ยงต่อโรคไม่ติดต่อเรื้อรังมากขึ้น

การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ในไตรมาสสาม ปี 2566 เพิ่มขึ้น ซึ่งจำเป็นต้องมีการรณรงค์ ลดละเลิกสุราและการดื่มอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม นอกจากนี้ ยังคงต้องเฝ้าระวังและติดตามบุหรี่ ไฟฟ้ารูปลักษณ์ใหม่ที่ดึงดูดเยาวชนให้เข้าถึงมากยิ่งขึ้น

การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.2 โดยเป็นการเพิ่มขึ้นของการบริโภคเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ร้อยละ 4.7 และการบริโภคบุหรี่ร้อยละ 0.9 เนื่องจากมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาเพิ่มขึ้น ทำให้การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ขยายตัวตามไปด้วย ซึ่งในระยะถัดไปมีประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ คือ การรณรงค์ลดละเลิกสุราให้เข้าถึงคนทุกกลุ่มวัย จากผลสำรวจของศูนย์วิจัยปัญหาสุรา ในปี 2565 พบว่า การรณรงค์ลดละเลิกสุราอย่างต่อเนื่องมีส่วนช่วยในการลดจำนวนนักดื่ม รวมทั้งปัจจุบันมีการอนุญาตให้ สถานบันเทิงขยายระยะเวลาการเปิดในบางพื้นที่ ซึ่งต้องรณรงค์ให้นักท่องเที่ยวสถานบันเทิงดื่มอย่างรับผิดชอบ และต้องติดตามและเฝ้าระวังบุหรี่ไฟฟ้ารูปลักษณ์ใหม่ที่ดึงดูดเยาวชนให้เข้าถึงมากยิ่งขึ้น อาทิ บุหรี่ไฟฟ้า “Toy Pod” ที่มีลักษณะคล้ายของเล่นเด็กและเลียนแบบการถูนดังที่เด็กชื่นชอบ

ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินปรับตัวดีขึ้น โดยคดีอาชญาโดยรวมลดลงร้อยละ 13.7 และ ผู้ประสบภัยทางถนนลดลงร้อยละ 20.5 แต่ยังคงต้องเฝ้าระวังกลุ่มเยาวชนเล่นการพนันออนไลน์ รวมทั้ง หมายมาตรการป้องกันการก่ออาชญากรรมโดยใช้อาวุธปืน และมีระบบแจ้งเตือนกรณีเกิดภัยพิบัติและเหตุฉุกเฉิน

ไตรมาสสาม ปี 2566 คดีอาชญากรรม มีการรับแจ้งทั้งสิ้น 90,107 คดี ลดลงจากไตรมาสเดียวกันของ ปี 2565 ร้อยละ 13.7 โดยเป็นคดียาเสพติด 69,325 คดี ลดลงร้อยละ 20.5 ขณะที่คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ รับแจ้ง 4,476 คดี และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์รับแจ้ง 16,306 คดี เพิ่มขึ้นร้อยละ 17.2 และ 21.7 ตามลำดับ ด้านอุบัติเหตุทางถนน จากข้อมูลของศูนย์ข้อมูลอุบัติเหตุเพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยทางถนน พบรัฐบาลไทย 192,896 ราย ลดลงร้อยละ 20.5 จากช่วงเดียวกันของปีก่อน ในจำนวนนี้เป็นผู้เสียชีวิตสะสม 3,079 ราย ลดลงร้อยละ 18.5 ทั้งนี้ แม้ว่าผู้เสียชีวิตจะลดลงต่อเนื่อง แต่ยังห่างจากเป้าหมายตามแผนแม่บท ความปลอดภัยทางถนน พ.ศ. 2565 – 2570 ที่กำหนดเป้าหมายผู้เสียชีวิตไว้ที่ 8,474 คน หรือประมาณ 2,118

คนต่อไตรมาส สำหรับ ประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ ได้แก่ 1) การเฝ้าระวังกลุ่มเยาวชนเล่นการพนันออนไลน์ ผลสำรวจพฤติกรรมการเล่นพนันออนไลน์ของกลุ่มคนรุ่นใหม่ (Gen Z) ของศูนย์ศึกษาปัญหาการพนัน พบรู้เล่นพนัน ถึง 2.99 ล้านคน และมีเงินหมุนเวียนกว่า 58,675 ล้านบาทต่อปี 2) การพยายามการป้องกันการก่ออาชญากรรม โดยใช้อาชญาณ ข้อมูลสำนักงานตำรวจนครบาล สำหรับในปี 2565 มีจำนวนคดีความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาชญาณถึง 41,988 คดี โดยร้อยละ 82.4 เป็นการใช้อาชญาณไม่มีทะเบียน และในช่วงปี 2563 – 2566 ไทยยังเผชิญเหตุการณ์กราดยิงถึง 8 ครั้ง สะท้อนให้เห็นว่า ไทยจำเป็นต้องมีการกำกับดูแลการเข้าถึงแหล่งซื้อขายควบคู่กับการควบคุมอาชญาณและสิ่งเทียมอาชญาณอย่างเคร่งครัด และ 3) การมีระบบแจ้งเตือนภัยพิบัติและเหตุฉุกเฉิน ปัจจุบันไทยมีระบบการแจ้งเตือนภัยพิบัติ แต่ยังขาดการแจ้งเตือนภัยฉุกเฉินอาชญากรรมที่เหมาะสม จึงควรเร่งดำเนินการเพื่อป้องกันความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น

การร้องเรียนผ่าน สคบ. เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ขณะที่การร้องเรียนผ่านสำนักงาน กสทช. ลดลงกว่าร้อยละ 40.8 สำหรับประเด็นที่ต้องติดตามและเฝ้าระวัง คือ ปัญหาการไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการคิดค่าไฟฟ้าและค่าน้ำประปาของหอพัก ห้องเช่า และอะพาร์ทเม้นต์ ภัยทางการเงินจากการถูกหลอกลวงผ่านสินเชื่อออนไลน์ และปัญหาตู้น้ำดีมายอดหรือยอดไม่ได้มาตรฐาน

ไตรมาสสาม ปี 2566 ภาพรวมการรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.8 จากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมา โดยการร้องเรียนผ่าน สคบ. เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.3 โดยเฉพาะในบริการด้านขายตรง และตลาดแบบตรง ขณะที่การร้องเรียนในกิจการโทรคมนาคมของสำนักงาน กสทช. ลดลงร้อยละ 40.8 โดยการร้องเรียนเกี่ยวกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ยังคงมีมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ยังมีประเด็นที่ต้องติดตามและเฝ้าระวัง คือ 1) การไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการคิดค่าไฟฟ้าและค่าน้ำประปาของหอพัก ห้องเช่า และอะพาร์ทเม้นต์ ซึ่งพบว่าผู้เช่าต้องเสียค่าไฟและค่าน้ำ ในอัตราที่สูงกว่าต้นทุนที่ผู้ประกอบการจ่ายจริง ซึ่งเป็นความผิดตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา 2) ภัยทางการเงินจากการถูกหลอกลวงเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์สินเชื่อผ่านช่องทางออนไลน์ ข้อมูลศูนย์คุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน ในปี 2565 พบว่า มีการร้องเรียนภัยทางการเงินจำนวน 3,727 เรื่อง เพิ่มขึ้นจากปี 2564 ถึง 1.3 เท่าตัว โดยเฉพาะการหลอกลวงเกี่ยวกับ สินเชื่อออนไลน์ และ 3) ปัญหาตู้น้ำดีมายอดหรือยอดไม่ได้มาตรฐาน โดยมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคสำหรับตู้น้ำดีมายอดหรือยอดไม่ได้มาตรฐาน จำนวน 1,530 ตู้ ในกรุงเทพฯ ในเดือนสิงหาคม 2565 - สิงหาคม 2566 พบว่า มีตู้น้ำดีมายอดหรือยอดไม่ได้มาตรฐานเพียงร้อยละ 10.0 ขณะที่ร้อยละ 87.2 ยังไม่ติดฉลากควบคุมคุณภาพการเปลี่ยนไส้กรองน้ำ และร้อยละ 91.0 ไม่แสดงรายงานการตรวจสอบน้ำ ซึ่งผิดตามข้อกำหนดของกรุงเทพฯ และประกาศของ สคบ.

ซื้อก่อน จ่ายทีหลัง (Buy Now Pay Later) : เทคนิคในการเข้าถึงสินเชื่อยุคใหม่

ปัจจุบันการขยายตัวของการซื้อขายสินค้า/บริการผ่านช่องทางออนไลน์ และการเขื่อมโยงของฐานข้อมูล และพฤติกรรมของผู้บริโภค ทำให้ผู้ประกอบการและสถาบันการเงินสามารถให้สินเชื่อกับผู้บริโภคได้ง่ายขึ้น และทำให้เกิดบริการผ่อนชำระที่เรียกว่า “ซื้อก่อน จ่ายทีหลัง” หรือ “Buy Now Pay Later (BNPL)” โดยถือเป็นบริการที่เข้ามามีส่วนร่วมในการซื้อขายสินเชื่อในกลุ่มผู้มีรายได้น้อยทั้งในรูปแบบอฟไลน์หรือออนไลน์ ซึ่งผู้ขอสินเชื่อใช้เพียงบัตรประชาชนเท่านั้น จากการเข้าถึงสินเชื่อที่ง่ายดังกล่าว ทำให้การใช้บริการ BNPL แพร่หลายอย่างมาก โดยในปี 2565 มีจำนวนผู้ใช้ทั่วโลกกว่า 360 ล้านคน และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็น 900 ล้านคน ในปี 2570 อีกทั้งในปี 2564 BNPL ยังสามารถสร้างมูลค่าตลาดได้ถึง 1.2 แสนล้านдолลาร์สหรัฐ สำหรับประเทศไทยรายงาน “Thailand Buy Now Pay Later Market Report 2022” คาดว่า มูลค่าตลาด BNPL ในปี 2565 อยู่ที่ประมาณ 5.5 – 6.5 หมื่นล้านบาท จากสถานการณ์ดังกล่าว สคบ. ร่วมกับบริษัท ศูนย์วิจัยเพื่อการพัฒนาสังคมและธุรกิจ จำกัด จึงได้ศึกษาและสำรวจพฤติกรรมและทัศนคติของผู้ใช้ BNPL ในกลุ่มประชากรที่มีอายุระหว่าง 15 – 55 ปี และพบว่าร้อยละ 23.1 ของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่เคยใช้บริการ BNPL ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่ม Gen Y และใช้จ่ายผ่านช่องทางออนไลน์เป็นหลัก โดยผู้ใช้มากกว่า 1 ใน 3 มีรายได้น้อยกว่า 15,000 บาทต่อเดือน อีกทั้ง ผู้ใช้เกือบทั้งหมด

ไม่เคยผิดนัดชำระในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมการใช้บริการ และทัศนคติของผู้ใช้บริการ สะท้อนให้เห็นถึงความเสี่ยงของ BNPL ในหลายประการ คือ 1) มากกว่าครึ่งของเด็ก Gen Z ที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ใช้บริการ BNPL และส่วนใหญ่ใช้จ่ายไปกับเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ สะท้อนให้เห็นถึง พฤติกรรมเสี่ยงของเด็กรุ่นใหม่ที่อาจก่อให้เกิดตัวในอนาคต 2) BNPL กระตุ้นให้เกิดการตัดสินใจซื้อสินค้าและ บริการได้ง่ายขึ้น ขณะที่ผู้ใช้ BNPL ยังเป็นกลุ่มที่มีหนี้หลายประเภท โดยผู้ใช้ BNPL มากกว่า 3 ใน 5 ระบุว่า ตัดสินใจซื้อสินค้าได้เร็วขึ้น หากมีบริการผ่อนชำระ อีกทั้ง ผู้ใช้บริการ BNPL เกือบครึ่งมีภาระหนี้อยู่แล้ว (ไม่รวมหนี้ BNPL) จึงอาจนำไปสู่ความเสี่ยงในการผิดนัดชำระหนี้และเกิดหนี้เสียในระยะถัดไป 3) ผู้ใช้บริการ BNPL ส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับการจะซื้อของไม่จำเป็นมากขึ้นหากมีการผ่อนชำระ รวมทั้งเห็นด้วยกับการใช้จ่ายเพื่อให้รางวัลกับ ตนเองก่อนการตัดสินใจออมหรือลงทุน สะท้อนให้เห็นว่า บริการ BNPL อาจทำให้ผู้ใช้ขาดวินัยการออมและ การลงทุน และ 4) ผู้ใช้บริการ BNPL ได้รับข้อมูลจากผู้ให้กู้ยืมยังไม่ครบถ้วน และต้องการการกำกับดูแลจาก ภาครัฐ อาทิ ข้อมูลเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ย จากประเด็นข้างต้นซึ่งให้เห็นว่า เมื่อ BNPL จะมีแนวโน้มเติบโตต่อเนื่อง และมีส่วนช่วยให้ผู้มีรายได้น้อยสามารถเข้าถึงสินเชื่อได้ แต่อาจนำไปสู่การมีพฤติกรรมการใช้จ่ายที่ไม่เหมาะสม และการติดกับดักหนี้ ดังนั้น ประเทศไทยต้องมีกำกับดูแลที่ครอบคลุมผู้ให้บริการ BNPL ทุกประเภทอย่างชัดเจน ดังเช่นในหลายประเทศ รวมถึงผู้ใช้บริการจำเป็นต้องมีวินัยทางการเงิน เพื่อให้ระหนักรถึงความเสี่ยงในการเป็นหนี้ และการใช้จ่ายเกินตัว

Solo Economy : เศรษฐกิจรูปแบบใหม่ในยุค oy-yoon เดียว

การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างครัวเรือนที่มีคนอาศัยอยู่คนเดียวมากขึ้น ทำให้ Solo economy เติบโต อย่างมากทั่วโลก และส่งผลให้ธุรกิจในประเทศไทยต่าง ๆ เริ่มปรับตัว เนื่องจากพฤติกรรมการใช้จ่ายของคนกลุ่มนี้ มีมูลค่าสูงกว่าคนกลุ่มอื่น สำหรับประเทศไทย จำนวนครัวเรือนคนเดียวในปี 2565 มีจำนวนกว่า 7 ล้านครัวเรือน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 26.1 ของครัวเรือนทั้งหมด เพิ่มขึ้นอย่างมากจากร้อยละ 16.4 ในปี 2555 ซึ่ง Euromonitor ระบุว่า ไทยเป็น 1 ใน 10 ประเทศที่มีค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของครัวเรือนคนเดียวสูง ที่สุดในเอเชียแปซิฟิก อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาธุรกิจในไทย พบว่า ยังไม่ค่อยปรับตัวเพื่อตอบรับกับคนกลุ่มนี้ มากนัก มีเพียงการส่งเสริมในภาคการท่องเที่ยวและธุรกิจร้านอาหารที่รองรับลูกค้าที่มีคนเดียวเท่านั้น ขณะที่ ครัวเรือนกลุ่มนี้ยังมีพฤติกรรมที่อาจสร้างประโยชน์ต่อภาคธุรกิจในหลายด้าน ได้แก่ 1) หอยู่อาศัยแนวตั้งตอบโจทย์ ความต้องการของครัวเรือนคนเดียวมากขึ้น โดยปี 2565 ครัวเรือนคนเดียวอาศัยอยู่ในห้องชุดฯ คิดเป็นสัดส่วน ร้อยละ 24.0 และมีจำนวนผู้อาศัยอยู่ในห้องชุดฯ เพิ่มขึ้นจากปี 2564 ถึงร้อยละ 92.9 2) เมื่อต้องอยู่คนเดียว การคลายเหงาจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยเมื่อพิจารณาค่าใช้จ่ายอื่นที่ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่ม พบว่า ครัวเรือนคนเดียว มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางและการสื่อสารคิดเป็นสัดส่วนมากถึงร้อยละ 27.6 ในปี 2565 สูงกว่าค่าใช้จ่าย平均อื่น ๆ นอกเหนือนี้ ยังมีแนวโน้มซื้อบล็อกตั้นไม้ 3) ครัวเรือนคนเดียวมีแนวโน้มห้องเที่ยวมากขึ้น และเกือบ 1 ใน 3 ของครัวเรือนคนเดียวซื้อบล็อกตั้นไม้ 4) ครัวเรือนคนเดียวส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการสร้างหลักประกันในชีวิตด้วยการทำประกัน ในปี 2565 ครัวเรือนคนเดียวกว่า 4.9 ล้านคน มีการทำประกันชีวิต/ประกันภัย หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 68.8 ของครัวเรือนคนเดียวทั้งหมด ในจำนวนนี้ มีครัวเรือนร้อยละ 3.4 ที่ทำประกันสุขภาพเพิ่มเติม จากพฤติกรรมข้างต้นซึ่งให้เห็นว่า หากภาคธุรกิจมีการปรับตัว เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการให้ตอบสนองต่อคนกลุ่มดังกล่าว จะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคธุรกิจได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม การมีครัวเรือนคนเดียวเป็นจำนวนมากไม่เพียงส่งผลดีและเป็นโอกาสทางเศรษฐกิจ แต่ยังอาจ สร้างปัญหาอื่นให้กับสังคมได้มากขึ้น เช่นกัน เนื่องจาก 1 ใน 3 ของครัวเรือนคนเดียวเป็นผู้สูงอายุที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ขณะเดียวกัน ในปี 2564 ครัวเรือนคนเดียวกว่าร้อยละ 16.6 มีรายได้ต่ำกว่าค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ สภาพแวดล้อม ในปัจจุบันยังไม่เอื้อต่อการใช้ชีวิตคนเดียวมากนัก โดยเฉพาะปัญหาด้านความปลอดภัย ดังนั้น หากไทยจะยกระดับ Solo Economy ให้สามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจได้อย่างเป็นรูปธรรม มีประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ คือ

1) การเสริมสร้างทักษะทางการเงิน และการเข้าถึงแหล่งประกันรายได้หลังเกษียณตั้งแต่ในวัยแรงงาน 2) การช่วยเหลือครัวเรือนผู้สูงอายุที่อยู่ลำพัง รวมทั้งส่งเสริมการทำกิจกรรมสร้างสรรค์ทางสังคม ควบคู่กับการปรับภูมิทัศน์สภาพแวดล้อมและเพิ่มพื้นที่สาธารณะประโยชน์ 3) การยกระดับความปลอดภัยทางสังคมที่เอื้อต่อการใช้ชีวิตคนเดียว และ 4) การส่งเสริมให้ภาคเอกชนพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เหมาะสมสอดคล้องกับพฤติกรรมของครัวเรือนคนเดียว

Green bond : เครื่องมือในการสร้างความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม

การแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมและการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป อย่างไรก็ตาม การดำเนินการดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยเงินทุนจำนวนมาก กรีนบอนด์หรือตราสารหนี้สีเขียวจึงถือเป็นหนึ่งในเครื่องมือทางการเงินที่สามารถนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหา ซึ่งกรีนบอนด์ คือ ตราสารหนี้ที่นำเงินที่ได้จากการระดมทุนไปใช้เป็นเงินลงทุนหรือนำไปใช้กิจกรรมหรือโครงการที่มีคุณสมบัติเป็นโครงการเพื่อสิ่งแวดล้อม ครอบคลุมด้านพลังงานหมุนเวียน การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน การป้องกัน/ควบคุมลพิษ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ การขนส่งที่ใช้พลังงานสะอาด การจัดการน้ำ/น้ำเสีย การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ผลิตภัณฑ์/เทคโนโลยีการผลิตที่รองรับเศรษฐกิจหมุนเวียน และอาคารเพื่อสิ่งแวดล้อม จากข้อมูล Climate Bond Initiative ในปี 2565 พบว่า หัวใจของการอกรีนบอนด์คิดเป็นมูลค่าสูงถึง 4.87 แสนล้านдолลาร์สหรัฐ (177.7 แสนล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากประมาณ 1 แสนล้านдолลาร์สหรัฐ (36.5 แสนล้านบาท) จากปี 2559 สำหรับประเทศไทย มูลค่าการอกรีนบอนด์เพิ่มขึ้นเช่นกัน จาก 51,000 ล้านบาท ในปี 2562 เป็น 85,643 ล้านบาท ในปี 2565 ซึ่งการขยายตัวของกรีนบอนด์ในไทยเป็นผลมาจากการต้องการของนักลงทุนที่เพิ่มขึ้นตามกระแสการรักษาโลก โดยผู้ลงทุนสามารถบรรลุข้อกำหนดในการเป็นผู้สนับสนุนกิจกรรมส่งเสริมสภาพภูมิอากาศ โดยไม่จำเป็นต้องลงทุนทำโครงการด้วยตนเอง อีกทั้งผลตอบแทนของกรีนบอนด์ยังอยู่ในระดับใกล้เคียงกับการลงทุนในตราสารหนี้ทั่วไป และรัฐบาลยังให้สิทธิประโยชน์เพื่อสนับสนุนการอกรีนบอนด์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อกรีนบอนด์จะมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น แต่ยังมีข้อจำกัดที่สำคัญหลายประการ คือ 1) ตลาดกรีนบอนด์ยังมีขนาดเล็กและผู้อกรีนบอนด์ส่วนใหญ่เป็นบริษัทขนาดใหญ่ 2) การอกรีนบอนด์มีเงื่อนไขและข้อตกลงที่มากกว่าตราสารหนี้ทั่วไป อาทิ มีวัตถุประสงค์เฉพาะด้านสิ่งแวดล้อม กระบวนการประเมิน/คัดเลือกโครงการ การจัดทำแนวทางการบริหารจัดการเงิน ตลอดจนการรายงานและเปิดเผยข้อมูลการดำเนินการ และ 3) การขาดความชัดเจนในการกำหนดสาขาของธุรกิจสีเขียว รวมถึงปัญหาการฟอกเขียว (Greenwashing) หรือการแอบอ้างนำเงินลงทุนไปทำโครงการเพื่อสิ่งแวดล้อมแต่ไม่ได้มีการดำเนินการจริง ดังนั้น เพื่อส่งเสริมให้ภาคธุรกิจมีการใช้ประโยชน์จากการรีนบอนด์ได้อย่างแท้จริง ประเทศไทยจำเป็นต้องกำหนดนิยามกิจกรรมทางเศรษฐกิจสีเขียวให้ชัดเจน รวมทั้งต้องส่งเสริมให้สถาบันการเงินอกรีนบอนด์ เพื่อนำมาให้กู้ยืมโดยคิดอัตราดอกเบี้ยผ่อนปรนกับสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก (SMEs) รวมถึงสถานประกอบกิจการเพื่อสังคม (Social enterprise) ที่ดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อส่งเสริมและสร้างโอกาสให้สถานประกอบการทุกประเภทสามารถเข้าถึงเงินทุนเพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและสร้างความยั่งยืนให้มากขึ้น

Social Budgeting : เครื่องมือในการวิเคราะห์การจัดสวัสดิการทางสังคม

ปัจจุบันภาครัฐมีการจัดความคุ้มครองทางสังคมให้แก่ประชาชนอย่างหลากหลาย ทำให้ต้องใช้งบประมาณจำนวนมากและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นต่อเนื่องในอนาคต รวมทั้งงบประมาณด้านความคุ้มครองทางสังคมยังติดตามได้ยาก เนื่องจากการจัดทำงบประมาณจะจำแนกตามยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี ซึ่งงบประมาณที่จำแนกไว้ภายใต้ “ยุทธศาสตร์ด้านสังคม” อาจไม่ได้ถูกนำไปใช้เพื่อการจัดสวัสดิการทางสังคมทั้งหมด นอกจากนี้ โครงการ/มาตรการด้านสังคมยังดำเนินงานแบบแยกส่วน ทำให้ยากในการตรวจสอบความเข้าช้อนของสิทธิประโยชน์ของกลุ่มเป้าหมาย อีกทั้งบางโครงการยังมีการสมบทจากผู้ประกันตนและนายจ้างซึ่งไม่ปรากฏให้เห็นในเอกสารงบประมาณของภาครัฐ ทำให้ไม่สามารถท้วนภาระงบประมาณความคุ้มครองทางสังคม

ได้อย่างเป็นองค์รวม จากประเด็นข้างต้น สศช. จึงได้จัดทำข้อมูลงบประมาณด้านสังคม (Social Budgeting) ซึ่ง เป็นเครื่องมือหนึ่งในการติดตามกระแสการเงินของระบบความคุ้มครองทางสังคม สามารถช่วยให้ภาครัฐออกแบบ และดำเนินนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยผลการจัดทำ Social Budgeting จากโครงการ/มาตรการทาง สังคมที่สำคัญจำนวนทั้งสิ้น 21 โครงการ ครอบคลุมงบประมาณกว่าร้อยละ 93.4 ของรายจ่ายด้านสังคมทั้งหมด พบร่วม รายจ่ายของงบประมาณด้านสังคม ในปี 2564 มีมูลค่ากว่า 1.16 ล้านล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 7.15 ของ GDP โดยส่วนใหญ่เป็นการให้เงินช่วยเหลือและเงินทดแทนรายได้ที่ส่งตรงไปให้แก่ผู้รับประโยชน์ และด้านที่มี การช่วยเหลือมากที่สุด คือ ด้านการเกษตร อายุ/เสียชีวิต ขณะที่รายรับของงบประมาณด้านสังคมส่วนใหญ่ มาจากงบประมาณและเงินสมทบทุกภาคภูมิ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 80.2

นอกจากนี้ มีข้อค้นพบเพิ่มเติมจากข้อมูลงบประมาณด้านสังคม ได้แก่ 1) ภาครัฐต้องใช้จ่ายในโครงการ ด้านสังคมเพิ่มขึ้น ขณะที่การจัดเก็บรายได้ยังทำได้ไม่เต็มศักยภาพ ซึ่งจะส่งผลให้ช่องว่างทางการคลังมี แนวโน้มแย่ลง โดยระหว่างปี 2555 – 2562 ภาครัฐใช้จ่ายเงินสำหรับการจัดสวัสดิการด้านสังคม ขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ 7.1 ต่อปี ขณะที่รายได้สุทธิหลังหักการจัดสรรงบลับขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ 4.0 ส่วนหนึ่งเป็นผลจากรัฐ ยังจัดเก็บรายได้ไม่เต็มศักยภาพ โดยเฉพาะภาษีเงินได้บุคคลธรรมดามีจำนวนผู้ยื่นภาษีและจ่ายภาษีคิดเป็น สัดส่วนไม่มาก ลดลงกล่าวทำให้สัดส่วนของเงินที่รัฐต้องใช้ในงบประมาณด้านสังคมต่อรายได้ของรัฐมีแนวโน้ม เพิ่มขึ้น และช่องว่างทางการคลังแย่ลง ซึ่งหากไม่มีการเพิ่มรายได้หรืออัตราเงินสมทบทุกแหล่งอื่น อาจทำให้รัฐ ต้องกู้ยืมเพื่อนำมาใช้จ่ายและเกิดหนี้สาธารณะมากขึ้นในอนาคต 2) รายจ่ายความคุ้มครองทางสังคมเกี่ยวกับ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ยังมีสัดส่วนน้อย โดยรายจ่ายของงบประมาณด้านสังคมปี 2564 กว่า 3 ใน 4 ถูกใช้ ไปเพื่อการดูแลด้านการเกษตร อายุ/เสียชีวิต และด้านสุขภาพ ขณะที่รายจ่ายด้านการศึกษาและด้านการเลี้ยงดู เด็ก/ครอบครัว มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 14.5 ทั้งที่กำลังคนถือเป็นทุนที่สำคัญต่อการเติบโตของเศรษฐกิจในระยะยาว 3) รายจ่ายของโครงการด้านสังคมที่เป็นตัวเงินอกเหนือจากการเกษตร อายุ/เสียชีวิตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ปี 2555 มีมูลค่า 0.6 หมื่นล้านบาท เพิ่มขึ้นเป็น 63.5 หมื่นล้านบาท ในปี 2561 และ 1.33 แสนล้านบาท ในปี 2564 อย่างไรก็ตาม โครงการในลักษณะดังกล่าวจะเน้นการให้ความช่วยเหลือมากกว่าการพัฒนาศักยภาพ อาทิ โครงการบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ ที่ส่วนใหญ่เน้นช่วยเหลือค่าอุปโภคบริโภคให้แก่ครัวเรือนที่มีรายได้น้อย ขณะที่ โครงการเพิ่มศักยภาพผู้มีรายน้อยมีผู้เข้าร่วมเพียง 2.8 แสนคน จากจำนวนผู้ถือบัตรสวัสดิการทั้งหมด 13.4 ล้านคน ซึ่งอาจไม่สามารถช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของครัวเรือนรายได้น้อยได้อย่างยั่งยืน และ 4) แนวโน้มของช่องว่าง ระหว่างรายรับและรายจ่ายของโครงการที่มีการสมทบทุกแหล่ง ซึ่งอาจไม่เพียงพอสำหรับการจัดสวัสดิการที่ เหมาะสมในอนาคต โดยรายรับของโครงการที่มีการร่วมจ่ายสมทบทุนเพิ่มขึ้นในอัตราที่มากกว่ารายจ่าย และเป็น ประเด็นที่น่าเป็นห่วงโดยเฉพาะในโครงการที่ต้องจ่ายบำนาญให้แก่สมาชิก ซึ่งรายรับจากเงินสมทบทุกแหล่ง สามารถใหม่มีแนวโน้มจะน้อยลง ขณะที่จำนวนผู้เกณฑ์อายุและสิทธิประโยชน์ที่จะให้แก่สมาชิกมีทิศทางเพิ่มขึ้น ซึ่งว่ากันว่า ทุนอาจมีความเสี่ยงที่จะมีเงินไม่เพียงพอ ดังนั้น เพื่อรักษาสถานะทางการคลังไม่ให้ตึงตัวมากเกินไป และ สร้างสมดุลระหว่างการจัดสวัสดิการแต่ละด้าน ภาครัฐต้องตระหนักรถึง 1) เน้นการดำเนินนโยบายในรูปแบบร่วมจ่าย มากขึ้น โดยต้องคำนึงถึงผลกระทบทางการคลังและและการยกระดับสังคมให้สามารถพัฒนาเองได้ในระยะยาว 2) ปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีให้มากขึ้น ควบคู่ไปกับการสร้างการตระหนักรถึงความสำคัญของ ภาษีเพื่อการจัดสวัสดิการและการพัฒนาประเทศ 3) ส่งเสริมและผลักดันให้ประชาชนสร้างหลักประกันเพื่อชีวิต ในยามเกษียณให้แก่ตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยต้องปลูกฝังทัศนคติทางการเงินที่ดีและการวางแผนสำหรับอนาคต ตลอดทุกช่วงวัย 4) ปรับรูปแบบการให้สวัสดิการ โดยเน้นการพัฒนาทักษะและองค์ความรู้มากกว่าการให้ ความช่วยเหลือทางการเงิน และ 5) จัดทำฐานข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) ของสวัสดิการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ ภาครัฐสามารถออกแบบมาตรการได้อย่างเหมาะสม และลดปัญหาความซ้ำซ้อน

ตัวชี้วัดภาวะสังคม

องค์ประกอบหลัก	2564		2565		2564				2565				2566		
	ทั้งปี	ทั้งปี	Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2	Q3		
1. การมีงานทำ^{1/}															
กำลังแรงงาน (พันคน)	39,812.5	39,903.3	39,866.0	39,893.6	39,731.7	39,758.7	39,622.8	39,764.0	40,088.6	40,142.5	40,281.0	40,302.2	40,531.8		
% YOY	0.4	0.2	4.4	4.5	2.6	1.7	-0.6	-0.3	0.9	1.0	1.7	1.4	1.1		
การมีงานทำ (พันคน)	38,829.0	39,221.1	38,659.9	38,904.6	38,753.5	38,998.0	38,720.2	39,010.9	39,566.0	39,591.7	39,629.2	39,677.5	40,091.3		
% YOY	0.2	1.0	0.4	2.0	2.2	1.9	0.2	0.3	2.1	1.5	2.4	1.7	1.3		
ผู้ว่างงาน (พันคน)	781.9	527.0	791.6	764.3	911.1	660.6	607.6	546.6	491.4	462.5	421.1	429.0	401.2		
อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	1.96	1.32	1.99	1.92	2.29	1.66	1.53	1.37	1.23	1.15	1.05	-21.5	0.99		
การหางานทั่วไป (พันคน)	601.8	273.3	668.9	481.5	803.9	453.2	319.1	263.6	234.5	275.9	227.9	202.6	166.9		
2. หนี้ครัวเรือน^{2/}															
มูลค่าหนี้สินครัวเรือน (ล้านบาท)	15.3	15.9	14.9	15.0	15.1	15.3	15.4	15.5	15.7	15.9	16.0	16.1	N.A.		
% YOY	3.8	3.6	4.6	4.9	4.0	3.8	3.6	3.4	4.0	3.7	3.6	3.6	N.A.		
สัดส่วนต่อ GDP (ร้อยละ)	94.7	91.4	95.5	94.2	94.2	94.7	93.8	92.8	91.5	91.4	90.7	90.7	N.A.		
NPL (ล้านบาท)	143.7	140.4	148.7	150.4	149.7	143.7	146.5	142.7	140.6	140.4	144.0	146.5	N.A.		
% YOY	-0.5	-2.3	-4.8	-1.4	3.7	-0.5	-1.5	-5.1	-6.0	-2.3	-1.7	2.7	N.A.		
% NPL ต่อสินเชื่อร่วม	2.73	2.62	2.92	2.92	2.89	2.73	2.78	2.69	2.62	2.62	2.68	2.71	N.A.		
3. สุขภาพและการเจ็บป่วย															
จำนวนผู้ป่วยด้วยโรคที่ต้องเฝ้าระวัง (ราย) ^{3/}															
- ทั้งหมด	227	(-81.3)	249	(9.7)	111	65	23	28	32	38	96	82	39		
- ไข้ก้างหลังแม่น	13	(8.3)	18	(38.4)	5	3	3	2	3	2	10	2	2		
- ไข้สัม染อ้อสเปบ	663	(-27.0)	923	(39.2)	272	153	122	116	241	213	264	205	303		
- อหิวาต์โรค	1	(-80.0)	5	(2.00)	0	1	0	0	1	0	1	3	1		
- มือ เท้า และปาก	19,008	(-42.9)	98,982	(420.7)	13,023	3,723	1,360	902	740	4,734	79,223	14,285	11,483		
- ปิด	1,203	(-46.2)	1,572	(30.6)	469	351	214	169	352	382	467	371	461		
- ปอดอ้อสเปบ	153,277	(-22.0)	231,105	(50.8)	47,665	32,500	46,461	26,651	51,849	50,300	68,072	60,884	78,443		
- ปี่ทูน	1,150	(-29.9)	3,601	(213.1)	245	275	269	361	231	529	1,376	1,465	622		
- ไข้เลือดออก	9,956	(-86.2)	45,145	(353.4)	2,530	3,088	2,677	1,661	1,461	9,485	19,625	14,574	10,948		
- ไข้หวัดใหญ่	10,698	(-91.3)	79,374	(641.9)	5,967	2,537	1,070	1,124	8,247	4,859	31,498	34,770	39,457		
- พิษสุนัขบ้า	3	(0.0)	3	(0.0)	0	2	1	0	1	0	0	2	1		
อัตราตายด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังที่สำคัญต่อประชากร 100,000 คน															
- ความดันโลหิตสูง	14.50		N.A.								N.A.	N.A.	N.A.		
- หัวใจขาดเลือด	33.50		N.A.								N.A.	N.A.	N.A.		
- หลอดเลือดสมอง	55.50		N.A.								N.A.	N.A.	N.A.		
- เบ้าหวาน	24.50		N.A.								N.A.	N.A.	N.A.		
- มะเร็งและเนื้องอกทุกชนิด	128.50		N.A.								N.A.	N.A.	N.A.		
4. ความปลอดภัยในเวทและทรัพย์สิน^{4/}															
- ศดช. ร่างกาย และเพศ (ศดศ.)	15,783		14,972		4,375	3,884	3,578	3,946	3,697	3,679	3,791	3,916	4,536		
- ศดช.ประทุร้ายต่อ ทรัพย์สิน (ศดศ.)	51,183		49,819		12,160	12,085	13,968	12,970	11,549	12,022	13,337	13,354	14,441		
- ศดช.ยาเสพติด (ราย)	461,720		366,875		127,918	123,324	107,350	102,948	86,493	92,552	88,311	96,322	84,959		
- การรับและจ่ายปั๊มน้ำประปาภัย สะสมรวม ^{5/}	896,951		941,084		279,331	208,999	167,562	241,059	225,199	225,849	246,258	243,803	207,489		
- ผู้เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทาง บก. (ราย)	13,621		14,907		3,914	3,231	2,439	4,037	3,510	3,567	3,647	4,181	3,847		
5. การคุมครองผู้บุกรุก^{3/}															
5.1 จำนวนเรื่องร้องเรียน ^{6/} (ราย)															
- กรณีสัญญา	3,638		2,815		983	1,090	1,031	534	432	796	1,202	385	477		
- กรณีลอก	2,368		4,368		585	622	633	528	830	1,018	1,652	868	793		
- กรณีฉะน้ำ	4,752		4,709		1,811	1,455	813	973	740	1,995	1,220	754	2,474		
- กรณีข่ายตรงและตลาดแบบ ตรง.	3,619		4,779		731	762	1,190	936	538	1,093	1,971	1,177	741		
- เรื่องเงิน ๆ	N.A.		3,565		-	-	-	-	-	-	3,565	8,146	5,592		
5.2 จำนวนเรื่องร้องเรียน ผ่านสำนักงาน กสทช. 7/ (ราย)	3,966		3,431		769	528	651	2,018	1,780	624	502	525	474		
											371		297		

ที่มา: 1/ รายงานผลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

2/ ธนาคารแห่งประเทศไทย

3/ สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค กระทรวงสาธารณสุข

4/ ระบบสารสนเทศสถานศึกษาทั่วไป สำนักงานศึกษาธิการและพัฒนาคุณภาพการศึกษา

5/ รายงานสถิติการใช้สิทธิ พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ใช้ประปาภัยจากศูนย์ข้อมูลอุบัติเหตุ เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยทางถนน (THAI RSC)

6/ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี

7/ สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.)